

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 215.281 van 22 september 2011
in de zaak A. 161.461/XII-4426**

In zake: Leon HELSEN
wonende te 2220 Hallaar
Hallaaraard 10

tegen:

het GEMEENSCHAPSONDERWIJS, vertegenwoordigd door
de scholengroep 5 Mechelen, Keerbergen, Heist-Op-Den-Berg
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Marc Stommels
kantoor houdend te 2000 Antwerpen
Amerikalei 220, bus 14
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 4 april 2005, strekt tot de nietigverklaring van “de beslissing van het college van directeurs van [de scholengroep 5 van het Gemeenschapsonderwijs] toegestuurd bij brief gedateerd 4/2/05 [...] waarbij - minstens impliciet- geweigerd wordt de administratieve toestand van [Léon Helsen] te regulariseren [en] waarbij beslist wordt hem ter beschikking te stellen wegens ziekte van 12/11/02 tot 31/12/02, en waarbij tevens wordt beslist dat [dit] niet meer leidt tot een oproeping voor de pensioencommissie van de AGD”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 203.940 van 18 mei 2011 zijn de debatten heropenend, wat de beslissing betreft van 20 januari 2005 van het college van directeurs van scholengroep 5 van het Gemeenschapsonderwijs, houdende de terbeschikkingstelling wegens ziekte van Leon Helsen voor de periode van 12 november 2002 tot 31 december 2002.

Eerste auditeur Diane Mareen heeft een aanvullend verslag opgesteld.

De verzoekende partij en de verwerende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 6 september 2011.

Staatsraad Geert Van Haegendoren heeft verslag uitgebracht.

Verzoeker, die verschijnt en advocaat Johan Fransen, die loco advocaat Marc Stommels verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Diane Mareen heeft een met dit arrest eensluitend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De feiten zijn samengevat in het tussenarrest van 18 mei 2010, waarnaar korthedshalve wordt verwezen.

IV. Onderzoek van de middelen

4. In het inleidend verzoekschrift voert verzoeker zes vernietigingsgronden aan.

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

5. Verzoeker voert in het eerste middel “bevoegdheidsoverschrijding en machtsoverschrijding” aan, omdat de bestreden beslissing wat de juridische bepalingen betreft verwijst naar regelingen die de verhoudingen tussen de inrichtende macht en haar personeel vaststellen terwijl hij geen personeelslid meer is, vermits hij met rustpensioen is, terwijl verwerende partij niet meer bevoegd was om retroactief verzoeker te behandelen als een personeelslid, “zelfs zonder hem te hebben gehoord” en “met miskennen van de rechten van verdediging”.

Beoordeling

6. De bestreden beslissing regelt verzoekers rechtstoestand voor de periode van 12 november 2002 tot 31 december 2002. Hij was toen nog niet met pensioen, maar wel degelijk nog personeelslid van het Gemeenschapsonderwijs. Weliswaar dateert de beslissing van ná de betrokken periode, en wordt verzoekers toestand dus met terugwerkende kracht geregeld.

Het beginsel van de niet-terugwerkende kracht van de administratieve rechtshandeling is niet absoluut, maar kan onder bepaalde voorwaarden of in bepaalde omstandigheden worden getemperd. Dit is onder meer het geval, wanneer de retroactiviteit noodzakelijk blijkt met het oog op de goede werking van het bestuur of ter regularisatie van een feitelijke of rechtstoestand, en dan nog op voorwaarde dat de terugwerking het vereiste van de rechtszekerheid eerbiedigt en, in beginsel, geen verkregen situaties worden aangetast.

Verzoeker toont niet aan dat het bestuur in de voorliggende zaak niet binnen de voormelde grenzen gehandeld heeft, terwijl hij zélf, na eerdere arresten van de Raad van State, het bestuur met aandrang erop gewezen heeft dat zijn situatie geregulariseerd moet worden en hij het dus met het principe van een retroactief optreden eens was.

7. De hoorplicht is *in casu* niet van toepassing. De rechten van verdediging al evenmin.

8. Het eerste middel wordt verworpen.

B. Tweede middel

9. Het tweede middel is reeds beoordeeld en verworpen bij het arrest nr. 203.940.

Het tussenarrest oordeelt in verband met dit tweede middel onder meer (*sub* 14 van het arrest) dat verzoeker naliert om zijn grief met betrekking tot het aantal ziektedagen waar verwerende partij van uitgaat te onderbouwen op zo een wijze dat ze als een ontvankelijk rechtsmiddel kan worden aanvaard.

Verzoeker nodigt de Raad van State in de laatste memorie uit om, aan de hand van stukken die hij thans bijbrengt, alsnog vast te stellen dat de berekening door het bestuur van zijn ziektedagen ondeugdelijk is.

Daargelaten nog de blijvende vaststelling dat verzoeker deze stukken en de eraan ontleende argumentatie reeds in het inleidend verzoekschrift had kunnen doen gelden, gaat dit betoog eraan voorbij dat hoe dan ook met gezag van gewijsde definitief uitspraak is gedaan over het tweede middel.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

10. Het derde middel is geput uit de “schending DRP van 27/3/1991”.

Opnieuw betoogt verzoeker dat de bestreden beslissing “een aanfluiting is van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van goed en behoorlijk bestuur (rechtszekerheid, non-retroactiviteit, vertrouwensbeginsel, fair

play, zorgvuldigheid, schending redelijke termijn nu beslist wordt over een toestand van meer dan twee jaar terug, schending rechten van verdediging...)” en dat hij niet werd gehoord.

Hij merkt op dat hij zich ingevolge het arrest van 24 oktober 2002 niet bevond in enige staat van terbeschikkingstelling.

Beoordeling

11. Zoals reeds is opgemerkt in het tussenarrest, vereist artikel 2, § 1, 2°, van het algemeen procedurereglement dat het inleidend verzoekschrift een uiteenzetting bevat van de middelen die worden aangevoerd om de vernietiging van het bestreden besluit te verkrijgen en dat onder zulk rechtsmiddel wordt verstaan de opgave van een rechtsregel met daarbij een voldoende duidelijke uiteenzetting van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt miskend.

Louter een opsomming geven van enkele beginselen van behoorlijk bestuur, zoals verzoeker het doet in het derde middel en dan nog onder een opschrift “schending DRP van 27/3/1991”, voldoet niet aan het vereiste van een ontvankelijk middel. Terecht dan ook werpt verwerende partij in de memorie van antwoord op dat verzoeker nalaat aan te geven op welke wijze de bestreden beslissing de aangevoerde beginselen geschonden zou hebben.

12. Bij arrest nr. 203.941 van 18 mei 2010 heeft de Raad van State de beslissing van het college van directeurs van scholengroep 5 van het Gemeenschapsonderwijs van 10 mei 2005 vernietigd, in zoverre daarbij verzoeker van 5 december 1996 tot 4 december 2001 ter beschikking wordt gesteld wegens persoonlijke aangelegenheden en van 5 december 2001 tot 11 november 2002 in de stand non-activiteit wordt geplaatst.

Hieraan is echter vreemd, de bepaling van verzoekers rechtspositie vanaf 12 november 2002 en dus ná het arrest van 24 oktober 2002 waaraan het middel refereert. Ook in zoverre is het middel onontvankelijk, aangezien verzoeker niet uiteenzet welke bepaling zich ertegen verzet dat de verwerende partij

hem ter beschikking stelt voor de periode vanaf het moment waarop hij zich terug aanbiedt op de school en zich opnieuw ziek meldt.

13. Ook het derde middel kan niet tot de gevraagde nietigverklaring leiden.

D. Vierde middel

Uiteenzetting van het middel

14. In het vierde middel noemt verzoeker de motiveringsplicht geschonden. Volgens verzoeker werden verkeerde berekeningen gehanteerd voor de bepaling van het aantal ziektedagen waarop hij recht had, had hij ingevolge het terugplaatsen in de *status quo ante* door het arrest van 24 oktober 2002 recht op bijkomende ziektedagen en verwijst de beslissing ten onrechte naar regels die op hem geen toepassing meer hebben aangezien hij met pensioen is.

Beoordeling

15. Zoals wordt vastgesteld in het auditorsverslag en niet meer door verzoeker bestreden in de laatste memorie, voegt dit middel niets toe aan hetgeen reeds aan bod is gekomen in de vorige drie middelen, zodat het insgelijks verworpen wordt.

E. Vijfde middel

Uiteenzetting van het middel

16. Het vijfde middel is geput uit de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het beginsel van de fair play, het rechtszekerheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Met betrekking tot het zorgvuldigheidsbeginsel herinnert verzoeker aan de voorgaanden die hem nu voor een derde keer tot bij de Raad van State hebben gebracht. Hij argumenteert, erop te mogen vertrouwen dat de op

hem toepasselijke regels op een correcte wijze, zonder talmen worden toegepast en dat niet willekeurig wordt gehandeld.

Hij brengt ook de overlegvergaderingen in herinnering die plaatsgrepen met het oog op de regularisatie van zijn situatie en waarop men volgens verzoeker “het niet schuwt oneigenlijk gebruik te maken van statutaire standen [in plaats van] hem datgene te geven waarop hij krachtens zijn statuut en de regelgeving aanspraak mocht maken”. De wijze waarop het bestuur hem tot een compromis poogt te verleiden schokt verzoekers vertrouwen.

Nogmaals herhaalt verzoeker dat de retroactieve werking van de bestreden beslissing onwettig is, want luidens dit middel in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel.

Beoordeling

17. Het betoog dat verzoeker in dit middel breedvoerig houdt, heeft betrekking, eensdeels, op grieven nopens andere beslissingen die zijn beslecht met de arresten nr. 111.844 van 24 oktober 2002, nr. 137.641 van 25 november 2004 en nr. 203.941 van 18 mei 2010, die verzoeker overigens zijn bijgevallen en telkenmale tot nietigverklaringen aanleiding hebben gegeven en, anderdeels, op een overeenkomst die uiteindelijk niet tot stand is gekomen.

Hij toont hiermee niet aan dat de met huidig beroep nog onvankelijk bestreden beslissing van verwerende partij, namelijk die met betrekking tot zijn administratieve toestand in de periode van 12 november 2002 tot 31 december 2002, door onwettigheid is aangetast.

18. Het middel faalt.

F. Zesde middel

Uiteenzetting van het middel

19. In het zesde middel worden de rechten van verdediging geschonden genoemd, omdat verzoeker niet is opgeroepen of gehoord, de beslissing terugwerkt in de tijd terwijl verzoeker gepensioneerd is, voor de periode tot aan 12 november 2004 geen regularisatie volgt en enkel een annulatieberoep een oplossing kan bieden.

Beoordeling

20. Het middel voegt niets toe aan de reeds hiervoor besproken en verworpen middelen en wordt insgelijks verworpen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 22 september 2011, door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Dierk Verbiest,	kamervoorzitter,
Johan Lust,	staatsraad,
Geert Van Haegendoren,	staatsraad,
bijgestaan door	
Silja Doms,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Silja Doms

Dierk Verbiest